

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 138, Έτος 13ο, Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2007

Ο ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΠΛΟΥΤΩΝ

(Λουκ. ιβ' 21)

Η ένδεια η φτώχεια και η «ανήλιαγη» άβυσσος της στέρξης απορούν και αναρωτιόνται πως είναι δυνατόν πάνω στον ίδιο πλανήτη να κυκλοφορούν όντα υπερκορεσμένα με όσα αυτές στερούνται.

Πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν τέτοιες ακραίες μορφές ζωής χωρίς να δονείται το σύμπαν;

Και φυσικά υπάρχουν μέσα στον ίδιο κόσμο φαινόμενα τόσο αντιφατικά και αταίριαστα, μια και υπάρχουν ανάλογες ανθρώπινες συμπεριφορές. Αθλιότητα απ' τη μια! Πρόκληση της υπερκατανάλωσης απ την άλλη!

Εδημιούργησε ο Θεός τον άνθρωπο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση δική του και έθεσε εις αυτόν «δυνάμει» τον σπόρο της αγάπης, ώστε να δύναται σαν πρόσωπο και σαν κοινωνία να τον αναπτύξει και να ισορροπήσει την ζωή, όπως ισορροπημένη είναι η επιφάνεια της θάλασσας που μέσα σε αυτήν εισρέουν πολλά ποτάμια.

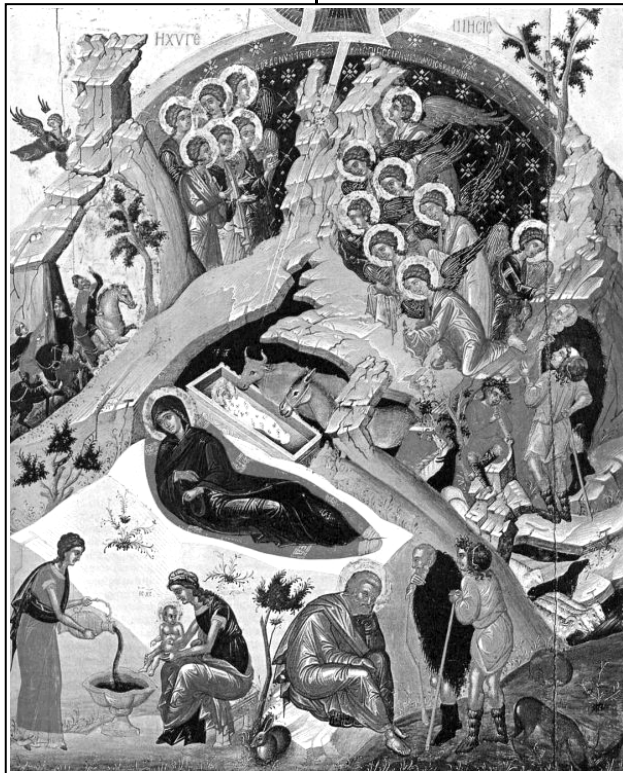
Του έδωσε τον σπόρο της αγάπης, που έχει την ιδιότητα να έλκει τα όμοια μεταξύ τους, να τα συνδέει και να τα συσχετίζει, εφόσον καλλιεργείται και σωφρόνως φρουρείται από αλλότριες προσμίξεις.

Τι άλλο λοιπόν μπορεί να ήτο αυτός ο κήπος της Εδέμ, που ο καλότυχος εκείνος πρωτόάνθρωπος είχε την τύχη να κατοικήσει, παρά μια κοινωνία προγραμματισμένη να αναβολήσει με ενάρετες σχέσεις που βαθμιαία θα επλούταιναν την γη με εκθαμβωτικά έργα θεϊκής μεγαλοσύνης ταιριασμένα με την γενναιοδωρία του Ιλαρού Ευεργέτη;

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Η καπηλεία του Αληθούς και η «γέννηση του άχρηστου»

Δεκέμβρης! Και οι καρδιές μας σκιρτούν από μία κυφορούμενη ανάμνηση που ανίσταται για να σπάσει το ατσάλινο τσόφλι της ασφυκτικής καθημερινότητας και ν' ανασάνει στο φως της αιωνιότητας. Είναι αυτή η ανάμνηση

που ρέει από γενεά σε γενεά και δίνει υπόσταση στην ελπίδα. Στην ελπίδα ότι η σκιά της ματαιότητας και της φθοράς κάποτε τερματίζει και ανοίγει η θύρα στην λακάδα της αφθαρσίας. Είναι αυτή η μυρίπνοος ευωδία εκείνης της γεμάτης μυστήριο νύκτας, που το άρωμά της διαχέεται πλούσιο προκαλώντας μας σε αναζήτησή της.

Υπερκόσμια σαγήνη, μαλαματένιο άστρο, ριγμένο στο βυθό της αγνωσίας, παραφυλάς υπομονετικά να συλλάβει φρέσκια ζωή στη νηνεμία της νυχτιάς. Την αγαθήν μερίδα, που 'χει τα μάτια ανοιχτά, θαμπωμένα στο μάλαμα...

Σαγηνεμένοι ξεκινούν. Ο ένας πάει μπροστά με μάτι ηγετικό, κρατάει στο χέρι του χρυσάφι. Ο άλλος με αυτί υπάκουο κρατάει στο χέρι του λιβάνι, κι ο τρίτος με στόμα προφητικό κρατάει στο χέρι του τη σύμρινα. Δρόμος μακρύς, εμπόδια, κακουχίες, κρύο και ζέστη, απελπισία και ελπίδα, λύπη και χαρά και εγκατάλειψη και πάλη ζωή. Σαγηνεμένοι. Στο σρόνιο άγκιστρο καρφωμένοι. Οι αγαθοί αγωνιστές, μάγοι της υπομονής. Αυτοί ξέρον ν' ανασταίνουν την ελπίδα.

Μπροστά στο βρέφος προσκυνούν που 'χει ισχύ βασιλική, κι ο ένας του δίνει το χρυσάφι, όπως σε βασιλέα αξί-

(Συνέχεια στη σελ. 3)

Επιστημονική Ημερίδα ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Β' Προτάσεις

Μετά τις διαπιστώσεις αυτές που προέκυψαν από τις εισηγήσεις και τη συζήτηση πάνω σ' αυτές, η «Επιστημονική Ημερίδα» κατέληξε στις ακόλουθες προτάσεις.

1. Να επανέλθει για το μάθημα των θρησκευτικών ως καταλληλότερη η ονομασία «Ορθόδοξη Χριστιανική Α-

γωγή», που είχε υιοθετηθεί από την προηγούμενη σχετική νομοθεσία.

2. Το μάθημα των Θρησκευτικών έχει βέβαια, όπως όλα τα μαθήματα, γνωσιολογικό χαρακτήρα. Μεταδίδει στους μαθητές τις απαραίτητες γνώσεις για την κατανόηση της ιστορικής πορείας του Χριστιανισμού και των πολιτιστικών του επιτευγμάτων. Έχει όμως κυρίως βιωματικό χαρακτήρα' στοχεύει στο να εισαγάγει τους μαθητές στη βίωση του ευαγγελικού κηρύγματος, κερδίζοντας κατά το παράδειγμα του Χριστού, του μεγαλύτερου και ικανωτέρου παιδαγωγού όλων των αιώνων, τις καρδιές των ανθρώπων.

Πρέπει γι' αυτό να ενισχυθεί το εμπειρικό και βιωματικό στοιχείο.

3. Το ιδεολογικό υπόβαθρο των Αναλυτικών Προγραμμάτων, επί τη βάσει των οποίων συντάχθηκαν τα νέα βιβλία, είναι η Παγκοσμιοποίηση και η πολυπολιτισμικότητα, «χωρίς θρησκευτικές και πολιτισμικές προκαταλήψεις». Επειδή αυτή η πραγματικότητα επιβάλλεται ούτως ή άλλως, λόγω του πολιτικού, οικονομικού και επικοινωνιακού περιβάλλοντος, η παιδεία, χωρίς ασφαλώς «ρατσισμούς και ξενοφοβίες», πρέπει όχι να αποδυναμώνει, αλλά να ενισχύει την πολιτιστική αυτοσυνειδησία και ταυτότητα

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Ο ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΠΛΟΥΤΩΝ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Πλην όμως παρά πάσαν προσδοκίαν πήραν άλλο δρόμο τα πράγματα και «έν τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους ἤλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνά μέσον τοῦ σίτου καὶ ἀπῆλθεν» (Ματθ. ιγ' 25).

Κάποια ὥρα δηλαδή που το πάθος της νωθρότητας κυριάρχησε στους ανθρώπους και ἄφησαν τον κήπο των χαρίτων ακαλλιέργητο και αφρούρητο, ἤλθε ο ἐχθρὸς και ἔσπειρε τα ζιζάνια της ἐπαρσης της φιλαυτίας, της εκμετάλλευσης, της πονηρίας, του ψεύδους και της ατομοκρατίας, για να συμπνίξουν την ελκτική δύναμη της αγάπης και να καταστρέψουν τον συνεκτικό της ιστό.

«Δια το πληθυνθῆναι την ανομίαν ἐνύγη η ἀγάπη των πολλών!» Κρύωσε η ἀγάπη και η υλική αφρονία περιήλθε εις την ιδιοκτησίαν των ολίγων παμφάγων καρχαριοειδών, ο δε πνευματικός πλούτος αποταμιεύτηκε εις την ἀρετήν ελαχίστων υπομονετικών!

Το μυρμήγκι τώρα, παρόλο που του χάλασαν την φωλιά και ὅσες φορές του την χάλασαν, μόνο αυτή την δουλειά γνωρίζει, και τηρώντας την ἐντολή του Πλάστη του, αρχίζει πάλι υπομονετικά να φτιάχνει καινούργια συλλέγοντας καρπούς που θα του εξασφαλίσουν... τροφή για το μέλλον!

Ο ἀνήφορος της υπομονής ὅσο πιο πολλές φορές επαναλαμβάνεται, τόσο περισσότερο οδυνηρός και αγωνιώδης γίνεται, μέχρι την ὥρα του θριάμβου της επιμονής, ὅπου συσσωρεύει πλήθος «αγαθών» κείμενων εις ἔτη πολλά και για πολλούς. Αποθηκευμένων και μη καταδαπανομένων!!

Πλούτος αγαθών και γεννημάτων που «οὔτε σῆς οὔτε βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν» (Ματθ. στ' 20).

Αυτό είναι το ολόφωτο πανηγύρι που ἐξήσαν, ζουν και θα ζουν οι Ἅγιοί μας οι δεκατάλαντοι, και αυτό είναι το ίδιο στο οποίο καλούμεθα και εμεῖς πάντες οι μικροτάλαντοι να συμμετάσχουμε, «πολυπλασιάζοντες» τα τάλαντά μας, ὅπως λέει το ψαλμικό της Μεγάλης Εβδομάδος!

Το θαῦμα του πολλαπλασιασμοῦ των ωφελίμων ικανοτήτων μας ζητά ο Χριστός να πραγματοποιήσουμε για να μας εἶπει, «εὐ δούλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἤς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω» (Ματθ. κε' 21).

Και αυτό το θαῦμα μπορούμε να το πραγματοποιήσουμε πάντες, οποιεσδήποτε κι αν είναι οι ικανότητές μας και οιαδήποτε κι αν είναι η επαγγελματική μας ενασχόληση.

Όταν ἀνάψει η δίψα του πλουτισμοῦ για τον ὄντως θησαυρό, τα πά-

ντα τότε πυρπολούνται, καίγονται και η πυρά της ἀλήθειας κατατρώγει κάθε ἀχρηστο αποθήκευμα, και δεν κουράζεται ο διψών ν' αποκτά και να δέχεται ὄλο και πολυτιμότερους θησαυρούς που είναι θαμμένοι στα ἐγκατα της γης, ἀγνοημένοι ἀπὸ εμάς τους πολλούς και περιφρονημένοι!

«Ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσι εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ» (Εφεσ. γ' 8).

Ποιὸς νους, ποια φαντασία, ποια καρδιά εμπνέεται ἀπὸ αὐτὸν τον ἀνεξιχνίαστο πλοῦτο, που ἐπισημαίνει ο Ἀπόστολος Παῦλος, παρακινώντας μας να γνωρίσουμε ἀπὸ κοντά την ἀμύθητη ἀξία του που είναι κρυμμένη στα βάθη του είναι μας με κάθε μέσο. Σκαλίζοντας, γκρεμίζοντας, κατεδαφίζοντας μέχρι να φανεί ἐκεῖνη η πολυπόθητη μορφή του Χριστοῦ στο παραμορφωμένο πρόσωπό μας. «Τεκνία μου, οὐς πάλιν ὠδίω, ἄχρῖς οὐ μορφωθῆ Χριστός ἐν ὑμῖν» (Γαλ. Δ-19). Παιδάκια μου που σας κοιλοπονῶ μέχρι να μορφωθεί ο Χριστός στο πρόσωπό σας.

Με τέτοιες στοργικές παιδαγωγικές παραινήσεις πλουτίζονταν με Χριστό οι μακαριστοὶ πρόγονοί μας στο ἀπώτερο παρελθόν, ἀλλά και σήμερα η πρόνοια του Θεοῦ παρ' ὅτι ἀπειλητικό σκότος ἔχει ζώσει τους ὀρίζοντες, δεν μας ἔχει ἀφήσει ἄμοιρους παρηγορίας και στερημένους ἐπικαιρῶν «προβολαίων».

Η τσιμπίδα του Ἁγίου Πνεύματος πάντα συλλαμβάνει τις νεώτερες ἐπινοήσεις της πονηρίας και μέσω των Ἁγίων μας τις παραδίδει στους πιστοὺς αγωνιστὲς προς «καθαίρεσιν οχυρωμάτων» (Β' Κορ. ι' 5) και πορείες ἐν μέσω... ἀξεπέραστων φραγμαμάτων!

«Εἰς τους βίους των Ἁγίων», λέγει ο Μακαριστός Σέρβος πατήρ Ιουστίνος Πόποβιτς με ἔμφαση και περιφραστικά, «ἔχομεν πάρα πολλά και θαυμαστά παραδείγματα διὰ το πως ἕνας νέος γίνεται ἅγιος νέος. Μια κόρη ἁγία κόρη, πως ἕνας γέρος γίνεται ἅγιος γέρος, πως μία γερόντισσα γίνεται Ἁγία γερόντισσα, πως ἕνα παιδί γίνεται ἅγιο παιδί, πως οι γονεῖς γίνονται ἅγιοι γονεῖς, πως ἕνας υἱὸς γίνεται ἅγιος υἱὸς, πως μια θυγατέρα γίνεται ἁγία θυγατέρα, πως μια οικογένεια γίνεται ἁγία οικογένεια, πως ἕνας Κοινωνία γίνεται Ἁγία Κοινωνία, πως ἕνας ἱερεὺς γίνεται ἅγιος ἱερεὺς. πως ἕνας ἐπίσκοπος γίνεται ἅγιος ἐπίσκοπος, πως ἕνας βοσκὸς γίνεται ἅγιος βοσκὸς, πως ἕνας γεωργὸς γίνεται ἅγιος γεωργὸς, πως ἕνας βασιλεύς γίνεται ἅγιος βασιλεύς, πως ἕνας ἐργάτης γίνεται ἅγιος ἐργάτης, πως ἕνας δικαστὴς γίνεται ἅγιος δικαστὴς, πως ἕνας δάσκαλος γίνεται ἅγιος δάσκαλος, πως ἕνας καθηγητὴς γίνεται

ἅγιος καθηγητὴς, πως ἕνας στρατιώτης γίνεται ἅγιος στρατιώτης, πως ἕνας ἀξίωματικός γίνεται ἅγιος ἀξίωματικός, πως ἕνας κυβερνήτης γίνεται ἅγιος κυβερνήτης, πως ἕνας γραμματεὺς γίνεται ἅγιος γραμματεὺς, πως ἕνας ἔμπορος γίνεται ἅγιος ἔμπορος, πως ἕνας μοναχὸς γίνεται ἅγιος μοναχὸς, πως ἕνας οἰκοδόμος γίνεται ἅγιος οἰκοδόμος, πως ἕνας ἰατρός γίνεται ἕνας ἅγιος ἰατρός, πως ἕνας τελώνης γίνεται ἕνας ἅγιος τελώνης, πως ἕνας μαθητὴς γίνεται ἕνας ἅγιος μαθητὴς, πως ἕνας επαγγελματίας γίνεται ἕνας ἅγιος επαγγελματίας, πως ἕνας φιλόσοφος γίνεται ἕνας ἅγιος φιλόσοφος, πως ἕνας ἐπιστήμων γίνεται ἕνας ἅγιος ἐπιστήμων, πως ἕνας πολιτικός γίνεται ἕνας ἅγιος πολιτικός, πως ἕνας ὑπουργὸς γίνεται ἕνας ἅγιος ὑπουργὸς. Πως ἕνας πτωχὸς γίνεται ἕνας ἅγιος πτωχὸς, πως ἕνας πλούσιος γίνεται ἕνας ἅγιος πλούσιος, πως ἕνας δούλος γίνεται ἕνας ἅγιος δούλος, πως ἕνας δεσπότης γίνεται ἕνας ἅγιος δεσπότης, πως οι σύζυγοι γίνονται ἅγιοι σύζυγοι, πως ἕνας συγγραφέας γίνεται ἅγιος συγγραφεὺς, πως ἕνας καλλιτέχνης γίνεται ἅγιος καλλιτέχνης.

Εκεῖνος ο οποίος ἐδιάβασε τους «Βίους των Ἁγίων», αισθάνεται και Καταλαβαίνει με ὅλη την ὑπαρξή του ὅτι μόνο «συν πάσι τοῖς Ἁγίοις» ἡμπορεῖ να γνωρίσει Χριστὸν τον Θεὸν και ὅλα τα ἐν Αὐτῷ και περὶ Αὐτοῦ και ὅσα πηγάζουν ἀπὸ Αὐτόν» (Εφ. 3, 18 - 19). (Ἄνθρωπος και Θεάνθρωπος σελ 82-83, 93-94).

Γ. Σ. Γκεζερλής

Ευχαριστούμε τους ἀναγνώστες του φυλλαδίου «ο Ἅγιος Ελευθέριος» για την θερμὴ συμπαράστασή τους στις ομιλίες της «ομάδας» στους Ἁγ. Αποστόλους Πεύκης κάθε Σάββατο 8-9 μ.μ. και τους ευχόμεστε ολόφωτες γιορτές και τον καινούργιο χρόνο με πίστη και αισιοδοξία.

Υπεύθυνος ὕλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρ 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr

Στείλτε μας το email σας, για να σας αποστέλλεται το φυλλάδιο ηλεκτρονικά.

Το φυλλάδιο φιλοξενείται στην ιστοσελίδα www.pigizois.gr

Η καπηλεία του Αληθούς και η «γέννηση του άχρηστου»

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

ζει. Κι έχει και χάρη αγιαστική, κι ο άλλος του δίνει το λιβάδι, όπως σε αρχιερέα πρέπει. Και δύναμη προφητική, κι ο τρίτος τη σμύρνα του χαρίζει, όπως σε προφήτη αρμόζει. Και πάντες προσκυνούν το βρέφος το μυστήριο. Με απορία η Μήτηρ του, και οι βοσκοί με ευγνωμοσύνη, δοξολογούν οι άγγελοι σκυφτοί. Εικόνα φωτεινή! Φάτνη παλαιά από ξύλο. Εικόνα ανθρώπινη. Η εικόνα της Γέννησης του Χριστού, στο ξεθώριασμα μιας άλλης εποχής...

Μα ανήκει πια στο παρελθόν τ' αρχαίο τ' άστρο που έλαμψε στην ζοφερή εκείνη νύχτα. Όλα με τον καιρό αλλάξαν και νέες στρώσεις επικάλυψαν την πρώτη εικόνα. Οι τρεις πρέσβεις της ανθρωπότητας δωροφορούντες κατεπόθησαν υπό ερυθροχίτωνος, παχυσάρκου και εν πολιά γήρως ψευδοαγίου, περιάγοντος την οικουμένην και αγρεύοντος ιχθύας εις κατανάλωσιν και ευωχίαν. Το πέτρινον σπήλαιο μετηλλάχθη εις υαλίνην Τράπεζαν, η Μήτηρ εις Πίστωσιν, το δε Βρέφος εις Τόκον, τα δε εν τη φάτνη ζώα εις νόμους θάλλποντας και θερμαίνοντας την ανάπτυξίν Του. Οι βοσκοί εις αιμοδιψείς λύκους μη φειδομένους του ποιμνίου, οι δε αμνοί μετετράπησαν εις απειθή ερίφια, έρμεα εις την τύχην των, αναζητούντα εις κρημνούς τον πρόσκαιρον χορτασμόν. Και οι άγγελοι, οι το «Ωσανά» άδοντες, εις δαίμονας υλακτώντας ως κύνες...

Εικόνα τραγική! Η Φάτνη της Νέας Εποχής. Το λίκνο της ζωής γίνεται φέρετρο θανάτου. Στη θέση του Θεανθρώπου ο υπεράνθρωπος. Στη θέση του Αθάνατου ο θνητός. Στη θέση του Φωτός το σκοτάδι. Στη θέση της Αγαθότητας η πονηριά. Στη θέση της Αγάπης η ιδιοτέλεια και το συμφέρον. Εικόνα τραγική! Η εικόνα της «γέννησης του άχρηστου».

Αιώνες περίμενε η συγκύπτουσα ανθρωπότητα και μη δυναμένη ανακύψαι εις το παντελές μια αλλαγή στην κακοδαιμονία που την τυραννούσε. Μια λύτρωση απ' τα αιμοβόρα δεσμά της κακίας, της αδικίας, της διαφθοράς, της φθοράς, και του θανάτου. Ξέπεσε ο άνθρωπος έως εσχάτων. Έφτασε στο μηδέν και «ομοιώθη τοις αλόγοις κτήνεσι», χάνοντας κι αυτή την ανθρωπινή του υπόσταση.

Για αιώνες μεταξύ των ανθρώπων μεταλαμπαδεύονταν το ελπιδοφόρο μήνυμα του ερχομού της ημέρας εκείνης, όπου θ' άστραφτε στο σκοτάδι της ματαιότητας το φωσφόρο άστρο της νίκης, της ελπίδας, της χαράς, της ελευθερίας και της δικαιοσύνης. Προσμωνή αδιάνευστη, απαντοχή ακαταίσχυνη. Το πλήρωμα του χρόνου ήρθε. Ο Θεός εξαπέστειλε τον Υιόν αυτού να

γεννηθεί σαν άνθρωπος, για να μπορέσει να τραβήξει ψηλά τον άνθρωπο. Χέρι κραταιό, ισχυρό, παντοδύναμο, που δεν λυγάζει και δεν παραλύει από κανένα βάρος.

Αναζητά τον άνθρωπο που φεύγει. Μακρύνεται. Όλο και πιο μακριά. Μέχρι και στον Άδη τον αναζητά. «Αδάμ που ει;» Κι ο άνθρωπος λουφάζει. Κρύβεται μες στο σώμα του, πίσω απ' τη σάρκα του, μέσα στον δερμάτινο εαυτό του, στο εϋθραυστο εγώ του. Και ο Θεάνθρωπος τον γυρεύει εναγωνίως να τον τραβήξει έξω, ν' ανοιχτεί στους άλλους, να τους χαμογελάσει, να τους αγαπήσει. Αναζητά την αρχαία εικόνα του, την ξεθωριασμένη που επικαλύφθηκε από χρώματα φανταχτερά και φτιασίδα ψεύτικα κι εχάθη. Την αναζητά να την καθαρίσει, να την απαλλάξει από κάθε πρόσθετο βάρος, να την ελαφρώσει από κάθε φορτίο, να την αναπαύσει.

Κι ο άνθρωπος αντιστέκεται πίσω απ' τη γυάλινη ελευθερία του, στο απρόστο οχυρό του, που ο Παντοδύναμος Θεάνθρωπος είναι ανίσχυρος να διαπεράσει, μόνο στέκεται απ' έξω και κρούει υπομονετικά την θύρα. Ίσως μέσα απ' το διάφανο τζάμι του κάποτε Τον δει...

Κι εφέτος λοιπόν Χριστούγεννα. Μεγάλη εορτή. Μα όλα έχουν αλλάξει. Ο Χριστός; Δεν μας χρειάζεται. Επωλήθη εις τιμήν ευκαιρίας. Στη θέση του θα μπει κάτι πιο χρήσιμο. Το παμφάγο Χρήμα. Όσο πιο πολύ κανείς ξοδεύει τόσο πιο πολύ γιορτάζει, όσο πιο πολύ καταναλώνει τόσο πιο πολύ ενώνεται με το «πνεύμα των χριστουγέννων». Ο ανικανοποίητος άνθρωπος, ο νήπιος, φτιάχνει το πιο ψηλό δένδρο της ματαιοδοξίας του, το στολίζει με τα πιο πολλά λαμπάκια και χορεύει γύρω απ' αυτό γεμίζοντας με χαρά το τρύπιο του τσουκάλι.

Εξαπατημένος και πάλι απ' την κάλπικη χαρά, θύμα της γοητείας του ψεύτικου. Και γιορτάζει εις βάρος του το εμπόριο, οι εταιρείες, τα ΜΜΕ, οι τράπεζες και τα καταναλωτικά τους δάνεια, κι όλος αυτός ο συρφετός των εκμεταλλευτών και καπήλων που λυμαινονται το οξυγόνο του ανθρώπου, την ελπίδα του για ανάταση. Γιορτάζουν καλά τα Χριστούγεννα μόνο οι έχοντες. Κι ο Χριστός που ήρθε για όλους, που τίμησε τους αδυνάτους, τους φτωχούς και τους εγκαταλελειμμένους, εκτός φάτνης, εκτός γιορτής, ξεπουλημένος, στο περιθώριο της Αληθούς ιστορίας, όπως και οι όμοιοί του, ζητιάνος και μόνο μιας ματιάς του ανθρώπου, του κορεσμένου απ' το θάμπος της χριστουγεννιάτικης φωτοχυσίας.

Στέκεται απ' έξω και κρούει υπομονετικά την θύρα. Ίσως μέσα απ' το διάφανο τζάμι του κάποιος Του ανταποκριθεί...

Ιωάννης Γ. Γκεζερλής

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΜΕΤΑΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΜΑΓΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΛΥΣΕΙΣ

Κάποτε μπήκε ο ασθενής στο γύψο για να γιάνει για τα πολλά κατάγματα υπακοή να κάνει.

Τότε διάγνωση έγινε με ακτινογραφία. Τώρα π' αλλάξαν οι καιροί με ευρωαλλημεία.

Τι επιστήμη θεικιά είν' η οικονομία θαύματα κάνει εκπληκτικά σώζει την Πολιτεία.

Η πίτα μένει αφάγωγη και το σκυλί χορτάτο χαρά μας οι στατιστικές κι ας είμαστε στον πάτο.

Τι ευπειθέστατος λαός τιμή μας και καμάρι με πόση ικανοποίηση σφίγγουμε το ζουνάρι

Μεγάλα κατορθώματα τέλειες ανατιμήσεις όλα με τάξη γίνονται χωρίς παρεξηγήσεις!

Πρόβλημα δυσπερίλυτο δεν έχει η οικονομία ψαρεύει στα ρηχά νερά χωρίς ντροπή καμία.

ο Παράλογος

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ «Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΝ»

«**Λ**οιπόν, ζωή χωρίς Χριστό δεν είναι ζωή. Πάει τελείωσε. Αν δεν βλέπεις το Χριστό σε όλα σου τα έργα και τις σκέψεις, είσαι χωρίς Χριστό.

Ο Χριστός είναι ο φίλος μας, είναι ο αδελφός μας, είναι ότι καλό και ωραίο. Είναι το παν. Αλλά είναι φίλος και το φωνάζει: «Σας έχω φίλους, βρε, δεν το καταλαβαίνετε; Είμαστε αδέλφια. Βρε εγώ δεν είμαι... δεν βαστάω την κόλαση στο χέρι, δεν σας φοβερίζω, σας αγαπώ. Σας θέλω να χαίρεστε μαζί μου τη ζωή». Κατάλαβες;

Έτσι είναι ο Χριστός. Δεν έχει κατήφεια, ούτε μελαγχολία, ούτε ενδοστροφή, που ο άνθρωπος σκέπτεται ή βασανίζεται από διάφορους λογισμούς και διάφορες πιέσεις, που κατά καιρούς στην ζωή του τον τραυμάτισαν. Ο Χριστός είναι νέα ζωή. Πως το λέω; Ο Χριστός είναι το παν. Είναι η χαρά, είναι η ζωή, είναι το φως, το φως το αληθινό, που κάνει τον άνθρωπο να χαίρεται, να πετάει, να βλέπει όλα, βλέπει όλους, να πονάει για όλους, να θέλει όλους μαζί του, όλους κοντά στο Χριστό».

Επιστημονική Ημερίδα ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

των ανθρώπων, όπως πράττουν άλλοι λαοί που σέβονται την ιστορία τους. Εμείς δυστυχώς από ιδεολογικό ζήλο και σύμπλεγμα κατωτερότητας σπεύδουμε σε ανατροπές, χωρίς να μας το ζητάει κανείς. Προτείνεται γι' αυτό η αλλαγή του ιδεολογικού υποβάθρου και η έκδοση νέας Υπουργικής Απόφασης στη θέση της 21072α/Γ2 (ΦΕΚ 13 Μαρτίου 2003).

4. Να αναβαθμισθεί η Θρησκευτική Αγωγή στο Νηπιαγωγείο και να αυτονομηθεί από την Μελέτη του Περιβάλλοντος, όπου έχει εξαφανισθεί τελείως.

5. Να επανέλθει αυτοδύναμο το μάθημα των Θρησκευτικών στις δύο πρώτες τάξεις του Δημοτικού Σχολείου με μία ώρα διδασκαλίας την εβδομάδα, η οποία θα εξοικονομηθεί από τις πολλές ώρες (4) διδασκαλίας του μαθήματος της Μελέτης του Περιβάλλοντος.

6. Επειδή απέτυχε το μοντέλο της άτακτης και άναρχης διασποράς της ύλης του μαθήματος στις τέσσερις τάξεις του Δημοτικού (Γ', Δ', Ε', Στ'), γιατί προκαλεί μαθησιακές δυσκολίες και σύγχυση, να επανέλθει η παιδαγωγικά σοφή και θεολογικά αναγκαία κατανομή της ύλης με βάση την ιστορική αλληλουχία και την θεματική συγγένεια. Δηλαδή να διδάσκονται με τη σειρά η Παλαιά Διαθήκη (Γ' τάξη), η Καινή Διαθήκη (Δ' τάξη), Κατήχηση και Λειτουργική (Ε' τάξη) και Εκκλησιαστική Ιστορία (Στ' τάξη). Το αντεπιχείρημα ότι θα διδαχθούν τα ίδια στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο δεν είναι ισχυρό, γιατί εκεί διδάσκονται σε υψηλότερο επίπεδο και με την επανάληψη και τον πλουτισμό εμπεδώνονται καλύτερα. Σχεδόν όλα τα γνωστικά αντικείμενα (μαθηματικά, φυσική, χημεία, ιστορία, γλώσσα), διδάσκονται στο Δημοτικό, αλλά επαναλαμβάνεται η διδασκαλία τους στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο.

7. Να αποφευχθεί στα βιβλία του Δημοτικού η συμπύκνωση της ύλης, που καταστρέφει την σαφήνεια, και να αυξηθεί ο αριθμός των σελίδων για κάθε βιβλίο. Να ενισχυθεί επίσης ο εμπειρικός και βιωματικός χαρακτήρας, έναντι του γνωσιολογικού, με την προσθήκη θρησκευτικών ποιημάτων Ελλήνων λογοτεχνών, απλοϊκών διηγήσεων Γερόντων, προσευχών, ασμάτων, πατερικών κειμένων και βυζαντινών εικόνων, ο αριθμός των οποίων έχει μειωθεί αισθητά και έχει αντικατασταθεί με ακατάλληλα σκίτσα και κοσμικές παραστάσεις. Η πρόταση ι-

σχύει και για τα βιβλία του Γυμνασίου. Η κοινή προσευχή πριν από το μάθημα, ο προγραμματισμένος σχολικός εκκλησιασμός, όπως και οι επισκέψεις σε ενοριακούς ναούς, με οργανωμένο ποιμαντικό και φιλανθρωπικό έργο, και σε μοναστήρια βοηθούν προς αυτήν την κατεύθυνση.

8. Στο βιβλίο της Α' Γυμνασίου για την Π. Διαθήκη να αποκατασταθεί η χρονική και θεολογική αλληλουχία με την πρόταξη της διήγησης για τη δημιουργία του κόσμου. Η μωσαϊκή πατρότητα της Πεντατεύχου αποτελεί σταθερή εκκλησιαστική διδασκαλία διά των αιώνων. Η άποψη για μεταγενέστερη συγκρότησή της, μπορεί να παρουσιασθεί απλώς ως επιστημονική θεωρία και θέση. Απαράδεκτη και απορριπτέα παντελώς είναι η αμφισβήτηση της θεοπνευστίας της Αγίας Γραφής, τόσο στο βιβλίο της Α' Γυμνασίου για την Π. Διαθήκη, όσο και στο βιβλίο της Β' Γυμνασίου για την Κ. Διαθήκη. Το ίδιο ισχύει και για την αμφισβήτηση της ιστορικότητας των θαυμάτων του Χριστού. Με τέτοιες θέσεις το μάθημα των Θρησκευτικών αυτοαναιρείται, γιατί αντί να ενισχύει την πίστη των μαθητών και να συμβάλλει στην διαμόρφωση της θρησκευτικής τους συνείδησης, τα υπονομεύει και τα καταστρέφει. Ως προς το βιβλίο της Γ' Γυμνασίου για την Ιστορία της Εκκλησίας, πρέπει να διευκρινισθεί για ποιους μαθητές έχει γραφή για Ορθοδόξους ή για Ρωμαιοκαθολικούς και Προτεστάντες. Συντάσσουμε ήδη κοινά σχολικά βιβλία για τους Ευρωπαίους μαθητές; Και γιατί αυτό το κάνουμε μόνο εμείς;

Τελική διαπίστωση-πρόταση:

Όλα τα νέα σχολικά βιβλία για το μάθημα των Θρησκευτικών, αν εξαιρέσει κανείς την βελτίωση της αισθητικής και τυποτεχνικής τους εμφάνισης, ανατρέπουν ιδεολογικά τις βάσεις και κατευθύνσεις της μακροχρόνιας και δοκιμασμένης Ορθόδοξης Χριστιανικής Αγωγής. Καταργούν ή μειώνουν τον ομολογιακό χαρακτήρα του μαθήματος και το μεταβάλουν βαθμηδόν σε ουδέτερη θρησκευολογία. Ικανοποιούν εσπευσμένα και αδικαιολόγητα τα αιτήματα της παγκοσμιοποίησης και της πολυπολιτισμικότητας και οδηγούν, όπως επισημάνθηκε για το βιβλίο Ιστορίας της Στ' Δημοτικού, σε γενοκτονία της μνήμης, εθνικής και θρησκευτικής. Προτείνεται να ξεκαθαρίσουν η κυβέρνηση και τα πολιτικά κόμματα, αν συμφωνούν με αυτό το πλάισιο παιδείας και προς ποια κατεύθυνση θα χαράζουν τη γραμμή πλεύσεως;

(Αναδημοσίευση από το περιοδικό «Ρεσάλτο», τεύχος 20, Αύγουστος - Σεπ-τέμβριος 2007).

«Η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα αλεπού»

Ήταν μεσάνυχτα και κάτι, μία η ώρα. Οι κότες στο κοτέτσι του παπά κοιμόταν ήσυχες.

Ξαφνικά μέσα στη νύχτα ξεσηκώνονται. Νιώθουν τον κίνδυνο που πλησιάζει και βάζουν τις φωνές. Ο άσπονδος κι επικίνδυνος εχθρός η κυρά-Μάρω πλησιάζει στο κοτέτσι και κάνει επιδρομή. Μπαίνει μέσα κι αρχίζει την επιχείρηση εξόντωσης των ορνίθων.

Οι όρνιθες καλούν σε βοήθεια. Το αφεντικό τους πετιέται από τον ύπνο, βάζει επάνω το εξώρασο και τρέχει στο κοτέτσι. Στέκεται μπροστά στην πούρια (πορτίτσα) και τεντώνει το ράσο στον αέρα. Συγχρόνως φωνάζει τον γείτονά του τον Τάκα, να έλθει με το πολεμικό του όπλο, για ν' αντιμετωπίσουν «τον κοινό εχθρό».

-Τάκη, ω Τάκη, έλα γρήγορα κάτω. Αλεπού στο κοτέτσι. Έλα να τη σκοτώσουμε.

Αλλά ο Τάκας δεν πρόφτασε να προσφέρει τις πολύτιμες υπηρεσίες του (άλλωστε είχε μεγάλη πείρα από τέτοιες επιχειρήσεις).

Η κυρά αλεπού, βλέποντας μέσα στο σκοτάδι με τα γυαλιστερά, πονηρά μάτια της τον παπά μ' απλωμένο το ράσο τρόμαξε. Πρώτη φορά σ' όλη την επίγεια ζωή της συνέβαινε τέτοιο πράγμα.

Τέτοιο άνθρωπο τη νύχτα σε κοτέτσι δεν ξανασυνάντησα, είτε με το μυαλό της. Πέρασα, που πέρασα, μόρες στη ζωή μου. Αντιμετώπισα τόσους κινδύνους και τόσους κυνηγούς αλλά τέτοιο «θερίο» δε ματάδα. Αυτό το θερίο ήταν θεριότερο από μένα.

Κι ενώ αυτές οι σκέψεις πέρασαν αστραπιαία απ' το μυαλό της πονηρής αλεπούς, ο τρόμος απ' τις φωνές κι απ' τη θέα του τεντωμένου μαυρόρασου της έκοψε τα νήμα της ζωής. Η παμπόνηρη κυρά-Μάρω έπαθε «συγκοπτή καρδιάς» κι έπεσε νεκρή σε μια άκρη του κοτετσιού.

Η βοήθεια εκ μέρους του γείτονα κυνηγού δε χρειαζόταν. Ήταν πλέον αργά. Η πονηρή αλεπού παρέδωσε την «αμαρτωλή ζωή της» στο χάρο.

Τόσα εγκλήματα και φόνους έκανε στη ζωή της κι τώρα, έτσι απότομα που ψόφησε, δεν πρόφτασε ούτε να εξομολογηθεί τις πολλές της αμαρτίες και τα κρίματά της. «Η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα αλεπού» άφησε τα εγκόσμια, έτσι άδοξα.

Το πάθημα της αλεπούς το' μάθαν κι οι άλλες αλεπούδες και δε νομίζω να ξανατόλμησε καμιά να πατήσει ποδάρι νύχτα στο κοτέτσι του παπά.

(Από το βιβλίο του Δημοσθένη Ευθυμίου, «Τα ανέκδοτά μας και οι ιστοριούλες μας», σελ. 201)